

Síla života

Každý z nás si určitě někdy všiml malé rostlinky, vyrůstající z písku, deroucí se na svět mezi kameny, prorůstající igelitem nebo netkanou textilií, či stromku vyrostlého na hradbách zříceniny hradu nebo ve spáře zapomenuté asfaltové cesty. A každý z nás určitě užasl nad silou touhy po životě, která donutí křehkou květinu prorůst i betonem.

Skláníme se před takovým zázrakem v obdivu a snad si ani neuvědomujeme, že i my sami často prokazujeme takovou úžasnou sílu a životaschopnost. I když se nejednou hroutíme pod nákladem, který na nás někdy okolnosti či osud naloží, i když jsme po kotníky zanořeni v zemi a je nesmírně obtížné zvednout nohu a udělat krok vpřed, a pak další a další, i když nás všechno bolí a kosti v těle praskají a duše sténá, tak to nakonec dokážeme, stejně jako dokáže náhle ve staré zdi vyklíčit stéblo trávy.

Touha po životě je všem živoucím nekonečná a síla žít je neuvěřitelně silná. Uvědomuji si to ve chvíli, kdy před takovým stéblem ve zdi stojím s úžasem a pokorou. Pozoruju ho a vidím, jak se ohýbá sebemenším závanem vánku a zase se narovná, jak se leskne na slunci a jak se třpytí v dešti.

Nějaká ta spára a kousek hlíny, kousek nějakého místa, slunce, voda, to potřebuje rostlina, aby vyrostla, aby vykvetla a vydala své plody, byť by jimi měla být semínka tolik zatracovaného plevele.

Naše lidské nároky bývají obvykle mnohem větší, protože si neumíme představit život bez tisíce a jednoho vylepšení, potřebujeme ne ke svému životu, ale pro své pohodlí spoustu věcí, nebo se alespoň domníváme, že je potřebujeme. Ale potřebujeme je opravdu?

Někdy toužíme změnit svůj život, ale zdá se nám, že to nejde, protože máme kolem sebe spoustu věcí, o které je třeba se starat, které je třeba udržovat a obnovovat. Máme pocit, že nejde se nestarat, že nejde je opustit a vyměnit za něco jiného, že nelze vyměnit opečovávaný záhon za spáru ve zdi.

Možná to opravdu nejde...

Možná si ale jen namlouváme, že to není možné, i když dobře víme, že existuje spousta příkladů, kdy se to povedlo a kdy to funguje. Máme strach a přešlapujeme na místě do chvíle, než do nás foukne vítr a někam nás zavane, než do nás osud strčí a řekne skoč do vody a plav. A nám nezbude nic jiného, než se podvolit, než chvíli poletovat vzduchem, chvíli třeba i polykat andělíčky, chvíli se bořit po kotníky, než se nám podaří někde se zachytit, zakotvit, narovnat se a nadechnout se.

A žasnout nad zázračnou silou života, která nás neopustí, dokud v ni budeme věřit.

Vyšlo na Zvířetníku 11. 4. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/105-plus-sila-zivota-0ap-/p_zviretnik.aspx?c=A170410_195245_p_zviretnik_kosa

{fshare}